

Inge de Bruijn

‘Ik was heel
nieuwsgierig
naar een leven
zonder
topsport
en afzien’

Als zwemster werd ze de succesvolste Nederlandse sporter aller tijden met acht olympische medailles, waaronder vier gouden. Margriets redacteur Bram de Graaf ontmoette Inge de Bruijn (36) en legde haar enkele spreekwoorden met ‘water’ voor.

Als twee druppels water

“Ik denk dan meteen aan mijn tweelingzus Jakline, die tien minuten ouder is. Ik was een verrassing. Jakline lag bovenop en ze hadden maar één hartje gehoord. We lijken totaal niet op elkaar. Zij is heel beschermend en wijs. Ik ben écht het kleine zusje, speelser en kinderlijker. Als topsporter leefde ik in een cocon, maakte nauwelijks dingen mee en had geen tijd voor sociale contacten. Reizen, trainen en wedstrijden, daar bestond mijn leven meer dan twintig jaar uit. Jakline is echt 36 qua doen en laten, ik ben stil blijven staan. Ze heeft vaak geprobeerd me te behoeden voor fouten. Zakelijk, maar ook met vriendjes. Vaak was het dan al te laat, haha. We voelen elkaar enorm goed aan, ook op afstand. Als ik me niet goed voel, maar dat ontken, zegt zij: ‘Je liegt!’ Ik voel me gezegend om tweeling te zijn. Jakline

kreeg zijn me bijgebleven en dat hij zo onaardig was tegen mijn moeder. Ik heb nooit meer contact met hem gehad. Hij heeft het zelf wel geprobeerd. Nadat ik op de Olympische Spelen in Sydney in 2000 drie gouden medailles had gewonnen, werd ik gehuldigd in mijn woonplaats Barendrecht. Hij wilde ook naar binnen, maar ze hebben hem de toegang geweigerd. En daar ben ik blij om.”

Als een vis in het water

“Als kind wilde ik graag stewardess worden. Mijn moeder had weinig geld, ik had nog nooit gevlogen. Ik was zó nieuwsgierig naar wat er buiten Nederland was. Door het zwemmen kreeg ik die kans. Angst voor water heb ik nooit gehad, ik voel me vrij in het water. Als ik nerveus was voor een groot toernooi viel alle spanning van me af zodra ik het bad indook. Ik

Zo vlug als het water

“Ik ben ooit getest in Hamburg. Qua bouw en spieren bleek ik voor een sprintster het ideale lijf te hebben. Maar het zit ook in de genen. Onze familie is een echte waterrattenfamilie, iedereen zwemt of doet aan waterpolo. Mijn broer Matthijs en zus Jakline zijn zelfs waterpolo-international geweest. We blinken allemaal ergens in uit. Vaak hoor je dat kinderen van gescheiden ouders ontsporen, maar wij zijn allemaal goed terechtgekomen. Dankzij mijn moeder. Ze verdient een standbeeld. In haar eentje heeft ze maar even vier kinderen opgevoed. Geef nooit op, was haar credo. In de jaren voor mijn grote successen heb ik daar veel aan gehad. Ik ben in Amerika gaan trainen omdat de mentaliteit daar anders is. In Nederland wordt altijd veel overlegd tussen coach en pupil, maar voor mij was dat funest. Als ik geen zin had, trainde ik niet. In Amerika ging het er keihard aan toe. Elke dag om half vijf op, loodzware trainingen, elke dag spierpijn. Zonder spierpijn had ik het gevoel dat ik niet goed had getraind. Mijn opa overleed, maar ik mocht niet terug naar Nederland voor de begrafenis. Ik kreeg alleen maar kritiek, slechts eens in de drie maanden een schouderklopje. Dan had ik ’m ook echt verdiend. Voor mij heeft dat gewerkt. Ik leerde me ook focussen op mijn doel, dat kon ik op mijn eerste Spelen in 1992 in Barcelona nog niet. Zat ik in het olympisch dorp naast Boris Becker te ontbijten, kreeg ik geen hap door mijn keel. In Sydney was ik helemaal gefocust op de wedstrijd van mijn leven. Toen ik het zwembad inkwam, verbeeldde ik me dat iedereen op de tribune voor mij was gekomen. Daar kreeg ik een enorme boost van. Uiteindelijk werd ik daar de snelste van de wereld op drie afstanden! Het was moeilijk te bevatten dat heel Nederland stillag om naar mij te kijken, zelfs het kabinet onderbrak de vergadering, hoorde ik later. En dan het moment dat

het *Wilhelmus* voor me werd gespeeld en ik die eerste gouden plak om kreeg... Het is me vaak gevraagd dat gevoel te omschrijven, maar dat is onmogelijk.”

Het hoofd boven water houden

“Opeens was ik een bekende Nederlander, daar had ik het nooit voor gedaan. Alles werd onder de loep genomen. Wat ik deed, wat ik aanhad, met wie ik uitging. Ik kon me heel druk maken om wat mensen zeiden. Ik heb weleens gedacht: als ik gewoon stewardess was geworden, had ik net als ieder ander in de luwte kunnen leven. Nog steeds word ik overal herkend. Leuk, hoor. Maar ik heb liever dat mensen me waarderen als persoon dan dat ze het hebben over ‘die zwemster’. Na de Olympische Spelen van 2004 in Athene, waar ik nog één gouden medaille won, heb ik lang getwijfeld: zal ik doorgaan of stoppen? Iedereen begon erover, mensen op straat, de pers. Ik had een interview met het *ANP*, dat ging over de zwemsters Marleen Veldhuis en Inge Dekker. De journaliste vroeg ineens: ‘Ben jij er al uit?’ Ik wist toen: het is goed zo. Ik heb een schitterende carrière achter de rug. Waarom zou ik niet op mijn hoogtepunt stoppen? Ik heb Jakline gevraagd wat zij zou doen, ze antwoordde: ‘Ik kan zo veel dingen voor je beslissen, maar dit niet.’ Toen ik voor het laatst van Amerika naar Nederland vloog, was ik zo blij. Het gevoel dat sommige topsporters hebben - mijn leven is nu voorbij - had ik niet. Het is een ander leven. Wat weg is, is de structuur. Een coach die bepaalt wat jij moet doen. Daar houd ik van. Maar ik was heel nieuwsgierig naar een leven zonder topsport en afzien. Ineens kwam er van alles op mijn pad. Tv-programma’s als *Dancing with the stars* en *Peking express*, fotoshoots, veel reizen - waarbij ik nu wél tijd had om meer van het land te zien dan alleen het hotel. Omdat alles nieuw was, was het echt ontdek je plekje. Ik heb de dingen uitgekozen die

ik leuk vond. Daarna heb ik een periode voor rust gekozen. Het was even te veel geweest met al die programma’s en zo. Het ging te snel. Ik heb me anderhalf jaar teruggetrokken en dat heeft me goed gedaan. Ik wilde het alleen oplossen. Met zwemmen ben ik ook niet van mijn A-diploma meteen olympisch kampioen geworden, daar ging een heel traject aan vooraf. En zo is dat ook in het normale leven. Ik begin daar net aan. En ik ben in balans. Ik heb leuke mensen om me heen, leuk werk. Ik ben het gezicht van een lingeriemerk en van een afslankkliniek, ik ben ambassadrice van *KiKa* (Stichting Kinderen Kanker Vrij, red.), doe openingen van bedrijven, fotoshoots, interviews. Wat ik het leukst vind om te doen? Op de kinderen van mijn zus passen, haha.”

topsporter ben ik natuurlijk altijd erg egoïstisch ingesteld geweest. Alles en iedereen moest wijken voor dat ene doel. Daarom vind ik het fijn om van de mensen om me heen te horen dat ik veel vriendelijker en toegankelijker ben geworden. Daar schrok ik wel van. Ik dacht: was het dan zo erg? Ik ben ook veel emotioneler dan toen. Ik stond bij een wedstrijd op het blok en mijn houding was: kom maar op. Sinds ik ben gestopt, huil ik om het minste of geringste. Of het nu twee oudjes op een bankje zijn of de estafetteploeg die op de Spelen van 2008 goud haalde. Ik heb tegen die meiden gezegd: ‘Geniet ervan!’ Ik haalde de ene gouden plak na de andere, maar kon er niet bijilstaan. Na die eerste gouden plak wilde ik het liefst de hele nacht wakker blijven om dat gevoel vast te

‘Mijn moeder verdient een standbeeld. In haar eentje heeft ze vier kinderen opgevoed. Geef nooit op, was haar credo’

heeft twee kinderen, van negen en elf. Eens per week pas ik op hen, de mooiste dag van de week. Haal ik ze van school, kook ik en breng ik ze naar zwemmen en voetballen. En na afloop gaan ze in mijn bubbelbad. Ze mogen er schuim in doen en dat zit dan tot aan het plafond. Vinden ze geweldig. Jakline en ik waren acht toen onze ouders scheidden. Met z’n vijven - ik heb nog een oudere zus en een jongere broer - zijn we naar een *Blijf Van Mijn Lijf-huis* gevlucht. We vieren de dag dat we mijn vader verlieten elk jaar, we hebben die ‘eenoudergezindag’ gedoopt. Die dag zetten we mijn moeder in het zonnetje. Ik heb geen enkele leuke herinnering aan mijn vader, enkel de klappen die ik

was één met het water, het was mijn vriendje. Dat gevoel had ik vanaf het eerste moment. Op mijn vierde haalde ik mijn eerste zwemdiploma, drie jaar later sloot ik me aan bij de zwemclub in Barendrecht, waar ik op het eerste clubkampioenschap meteen goud won. Op mijn elfde kreeg ik een uitnodiging van de zwembond om deel te nemen aan een toernooi in Londen. Ik ging vliegen! Ik was door het dolle heen, mijn droom kwam uit! Twee weken voor vertrek had ik mijn koffer al gepakt. Ik deed ook aan paardrijden, waterpolo en ballet, maar de keuze voor het zwemmen is toen echt gemaakt. Ik heb nu bijna de hele wereld gezien, maar altijd als ik ga vliegen, sta ik met een *big smile* op *Schiphol*.”

‘Twee oudjes op een bankje, de estafetteploeg die goud haalt op de Spelen... Sinds ik ben gestopt, huil ik om het minste of geringste’

Water bij de wijn doen

“Alleen zijn is best lekker. Je hoeft geen verantwoording af te leggen. En ik heb met mijn vader nou niet een goed voorbeeld gekregen van een relatie. Maar het lijkt me heerlijk om met iemand te kunnen delen wat je meemaakt. Als

kunnen houden. Maar ik moest me weer focussen op de volgende race. Achteraf vind ik het erg jammer dat ik nooit een dagboek heb bijgehouden van al die reizen en wedstrijden. Van wat ik voelde. Er gebeurde zo veel. Natuurlijk heb ik veel gemist, besef ik. Maar toen ik jong ►

*'Het was moeilijk te bevatten
dat heel Nederland stillag
om naar mij te kijken'*

was wilde ik niet op stap. Het enige wat ik wilde was zwemmen. Dat was mijn passie, en nog steeds. Er komt nooit meer iets waar ik zo gepassioneerd voor zal zijn als het zwemmen. Het schijnt ook heel mooi te zijn om getrouwd te zijn en kinderen te krijgen, als ik mijn zus en vriendinnen mag geloven, maar er is niets mee te vergelijken. Zwemmen

kanker van wie het been was geamputeerd. Ik ben de kamer uit gerend en heb op de gang vreselijk gehuild. Ik vond het zo oneerlijk. Ik heb ermee om leren gaan. Ik kan beter vrolijk zijn en een spelletje met ze doen, daar knappen ze van op. Ze hebben al zo veel ellende. En die ouders... Wij gaan op visite en daarna naar huis. Zij zitten dag en nacht

me nog?' Bleek dat jongetje van toen, hij was genezen verklaard. Hij had één wens: een dag met mij zwemmen in mijn zwembad in Barendrecht. Dat was een geweldige dag."

Als een paal boven water

"Vier gouden medailles. Het is mijn alles. Gek, maar ik bekijk die beelden van toen haast nooit. En als ik ze zie, kan ik me niet voorstellen dat ik dat ben die de gouden plakken krijgt omgehangen. Het is zó onwerkelijk, ik leefde zo in een roes. Thuis herinnert ook niets aan mijn zwemcarrière of succes. Eén foto maar, van een schip dat ik doop. Die hangt boven in het trapgat.

Ik ben nog steeds automatisch heel vroeg wakker, ook al ga ik laat naar bed. Het zit zo in mijn systeem. Zwemmen doe ik nog steeds. Ik moet ook altijd naar water kijken, daar word ik gelukkig van. Het mooiste wat ik heb meegemaakt is een trip naar de Malediven, logeerde ik in zo'n bungalowtje op palen in het water. Zo ver je kunt kijken alleen maar water. Ik wil nog heel veel van dit soort reizen maken. En dan ooit kinderen en een lieve man. Huisje, boompje, beestje. Heerlijk lijkt me dat." ■

'Ooit wil ik kinderen en een lieve man. Huisje, boompje, beestje. Heerlijk lijkt me dat'

is de rode draad in mijn leven en ik heb daar het hoogst haalbare in bereikt."

Zo gezond als een vis

"Hoe belangrijk gezondheid is, besef ik pas echt sinds ik ambassadrice van KiKa ben. Gisteren heb ik nog een cheque van dertigduizend euro voor ze opgehaald, er zijn enorm veel bedrijven die ons steunen. Ik heb affiniteit met kinderen. De eerste keer dat ik het ziekenhuis binnenkwam, lag daar een kindje met

bij dat kind en zien het door de vingers glippen. Hoe vaak zie ik niet een kindje dat er de volgende keer als ik langskom niet meer is? Maar soms gebeuren er ook wonderen. Toen ik begon in 2000 – ik was net terug uit Sydney – kreeg ik een 'wuppie' van nog geen twee jaar in mijn armen gedrukt. Helemaal kaal, slangetjes in de neus. Zes jaar later kwam ik weer in dat ziekenhuis. Komt een ventje naar me toe met een volle bos haar en zegt: 'Ken je

